

Hồi 37

Đan kiếp chi nạn

N hững biến hóa trong người Yến Phi không như yêu nữ Thanh Thị dự liệu là bị lạnh cứng tới mức mất hết cảm giác. Chỉ là thần trí đã mấp mé bên bờ tử vong.

Trong lúc chàng ngã ngửa ra đằng sau, luồng chân khí của Tiêu Dao đế quân từ trước đến giờ bị ức chế lập tức như ngựa hoang tuột cương từ chỗ ẩn phục phóng vọt ra, hai luồng chân khí cũ và mới tương xung gặp nhau, lập tức biến kinh mạch toàn thân chàng thành bãi chiến trường, không ngừng công kích tranh đoạt, thống khổ đến mức một hán tử kiên cường như Yến Phi cũng chịu đựng không nổi, tựa như băng tuyết đã biến thành ngàn vạn mũi đao sắc nhọn bé tí cắt sâu vào kinh mạch và lục phủ ngũ tạng, nếu như không phải miệng không nói được, hân đã gào rú điên cuồng rồi, nhưng phải chịu "băng hình" đau đớn đến mức toàn thân run lên bần bật.

Toàn bộ giác quan đều mất tác dụng, mắt không nhìn được, tai không nghe được, giống như đắm đầu vào một chỗ hư vô không có bất cứ thứ gì, không biết thân đang ở nơi đâu? Cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì? Bầu bạn với chàng là từng cơn từng cơn đau đớn và thống khổ mỗi lúc lại càng thêm mãnh liệt.

Chính tại nơi sâu thẳm của nỗi đau, hốt nhiên xuất hiện một điểm ấm nóng, tuy vẫn đau đến muốn chết, sẵn sàng chết đi để được thoát ly bể khổ, nhưng thần trí đã dần dần trở nên sáng sủa hơn, ngấm ngấm cảm thấy tia ấm áp xuất phát từ vị trí chính giữa tâm tạng, từ từ đổ vào tâm mạch.

Tình huống này giống như từ thế giới gió tuyết lạnh lẽo sắp sửa làm đông cứng người lại, hốt nhiên có một đám tàn lửa, khói lửa không ngừng tăng cường sinh nhiệt.

Yến Phi tuyệt xứ phùng sinh, không hơi đâu tìm hiểu vì đâu xuất hiện tình thế đặc dị này, chỉ tận lực quên đi nỗi đau cắt da xẻ thịt, cố sống cố chết bám lấy cái điểm ấm áp đó.

Cảm giác nóng ấm dần dần tăng lên, đi qua tâm mạch hướng về Nhâm Đốc nhị mạch, cứ thế mà đi, đau đớn phảng phất như đang dần rời bỏ chàng.

Điều ấy không nói lên rằng chàng từ lạnh chuyển sang nóng, mà là chàng không còn hoàn toàn không thể dụng lực nữa, Nhâm Đốc hai mạch vẫn bị hàn độc chiếm cứ, nhưng chàng đã có thể khống chế một phần nào. Các giác quan dần hồi phục, bắt đầu

cảm giác thấy sự tồn tại của thân thể và tứ chi, nhưng nếu muốn bò dậy chạy trốn, còn xa mới làm được.

Chợt động tâm, nghĩ đến bản thân đang âm dương sai lệch, trái lại lại tạm nhờ vào luồng chân khí hàn độc Nhậm Dao trút vào trước mà bảo trì tính mệnh, cái gọi là âm cấp dương sinh, dương cấp âm sinh. Hai luồng chân khí chí âm chí hàn giao kích, vật cấp tất phản, sinh ra khí dương nóng ấm. Thêm vào Nhật Nguyệt Lệ Thiên đại pháp luôn ưa chuộng đường lối âm dương tương hỗ, bản thân đã bị lạnh đến cực điểm sinh ra nóng ấm coi như điều kiện tiên quyết, cơ duyên xảo hợp mới không bị chết.

Nhưng trong lòng Yến Phi không hề có chút mừng vui, chàng là đại hành gia trên phương diện này, từ tình hình bên trong thân thể đã sớm dự kiến được kết quả.

Nguồn năng lượng nhiệt hỏa ấy chỉ có thể bảo mệnh chàng trong một đoạn thời gian, kinh mạch chàng đã bị tổn thương quá nặng, chàng chẳng những mất đi hoàn toàn võ công, mà còn biến thành một phế nhân bại liệt, vĩnh viễn không thể bằng lực đạo của bản thân đứng dậy nổi. Mà luồng chân khí mỏng manh âm cực dương sinh này chỉ khiến chàng chịu tội sống nhiều hơn, nếu Thanh Thị yêu nữ quay trở lại coi thi thể, thấy chàng vẫn chưa chết, không biết sẽ còn có những biện pháp gì để hành hạ chàng nữa.

Xưa nay chàng chưa bao giờ thống hận một người nào như vậy, hể có cách nào làm hại được ả, chàng khẳng định sẽ không do dự thi hành ngay.

Tại thời điểm giao hội giữa cừu hận, oán giận, đau thương, mệt nhọc và suy sụp, trong đầu chợt lóe lên một ý định, nghĩ ra một biện pháp hay.

Ấy là chiếc bình đồng bí ẩn đang nằm trong bọc.

o0o

Tạ Huyền cho ngựa phi chậm lại, toàn đội kỵ binh cũng giảm tốc độ, phóng lên một gò đất cao, ai nấy đều trông thấy đám khói dày đặc vừa bùng lên ở Biên Hoang Tập. Hiện tại họ cách Biên Hoang Tập chừng vài canh giờ phi ngựa.

Tạ Huyền vui mừng nói: "Ta đã sớm đoán Diêu Trường có kế hoạch này".

Lưu Dự ở phía sau ông ta nói: "Hy vọng chỉ cháy mất một trại vừa dựng lên, nếu không Biên Hoang Tập sẽ thành chốn hoang vu mất".

Tạ Huyền hết sức ung dung nói: "Người có nhiều tình cảm với Biên Hoang Tập, vì thế có cảm giác tiếc nuối phải không?".

Lưu Dụ biết rõ bọn họ phải truy nhanh theo Phù Kiên, cố tranh thủ cho ngựa được nghỉ ngơi hồi sức. Dùng sức ngựa được chăm sóc đầy đủ truy đuổi chiến mã kiệt sức của Phù Kiên, tự nhiên sẽ chiếm hết ưu thế, Phù Kiên đừng hòng nghĩ đến chuyện thoát thân. Liền gật đầu nói: "Biên Hoang Tập là một nơi đầy kích thích, bất kỳ chuyện hoang đường gì cũng có thể phát sinh, kẻ nào đến đây cũng vứt bỏ hết mọi quy định ước thúc, muốn làm gì thì làm".

Tạ Huyền khẽ cười: "Không tính lần gần đây nhất, trước đó ngươi từng mấy lần tới Biên Hoang Tập mà buông thả mọi ước thúc?".

Lưu Dụ đỏ bừng mặt, hơi do dự, sau cùng thản nhiên nói: "Tiểu nhân từ trước đến nay ở Bắc Phủ chưa từng qua chơi thanh lâu, nhưng sau khi tới Biên Hoang Tập, mỗi đêm đều cùng Cao Ngạn đi nếm thử của ngon vật lạ, chỉ thiếu còn chưa vào đồ trường thử thời vận".

Tạ Huyền cười ha hả: "Đó là chuyện thường tình của mọi người, rượu ngon gái đẹp, ngẫu nhiên buông thả một lần, đương nhiên hết sức thống khoái. Nghe đâu Biên Hoang Tập cũng là nơi tiêu pha tốn kém phải không?".

Lưu Dụ giật mình kinh hãi vội nói: "Cao Ngạn vung tay hào phóng, lần nào cũng là hấn mời khách, xin Huyền soái minh xét".

Tạ Huyền bật cười nói: "Ta chỉ thuận mồm hỏi chơi mà thôi, ngươi không cần phải lo lắng ngại ngùng như thế, ngươi là loại người như thế nào, ta là người biết rõ nhất".

Ngừng một chút lại nói: "Đám Phù Kiên hấn đang đâu đó cách đây không quá mười dặm, chúng ta nên chia ra ba đường hành quân, coi chừng mai phục".

Lính cầm cờ vội phát cờ hiệu, bộ đội trùng chỉnh lại đội ngũ, lại dụi bỏ đại bộ phận đuốc, theo Tạ Huyền tiếp tục truy đuổi địch nhân.

o0o

Bên Phù Kiên tuy bố trí trận thế nghênh địch nhưng mọi người đều biết rõ trong lòng rằng trong hoàn cảnh vừa đói rét vừa kiệt sức như thế này, tất cả binh tướng không những không còn sức chiến đấu, mà đấu chí cũng mất.

Ánh trăng chiếu xuống hơn trăm kỵ mã phóng ngựa lên ngọn đồi cao phía tây nam, kèm ngựa đứng lại, phía sau đông đảo quân sĩ từ mật lâm phía nam phóng ra, dừng ngựa

tại chỗ đó, sắp thành trận thế, đội hình nghiêm chỉnh, rõ ràng đối phương là một đơn vị tinh nhuệ.

Khất Phục Quốc Nhân nhãn lực lợi hại nhất, thở phào một hơi nói: "Là người của Mộ Dung thượng tướng quân".

Phù Kiên không biết làm sao tim bỗng đập thành thịch, đối với Mộ Dung Thùy, tuy là thủ hạ bề tôi của mình, y nói chung vẫn có lòng e sợ, Mộ Dung Thùy là người duy nhất hồi sinh tiền Vương Mãnh cố kỵ, trước lúc chết đã định ninh dặn dò mình cần phải cẩn thận đề phòng. Nhưng vì thực lực của Mộ Dung Thùy lúc đó kém xa y, vì vậy Phù Kiên không để ý, mà còn dựa vào sức chiến đấu siêu phàm của Mộ Dung Thùy để giúp y bình định bắc phương. Chỉ hận là hiện giờ tình thế đã đảo ngược, tình hoa Đê binh của y sau hai chiến dịch Lạc Giản và Phì Thủy đã tan nát hết, lại còn mất cả Phù Dung.

Diêu Trường đã phản bội hấn bỏ đi, Mộ Dung Thùy còn đáng sợ hơn Diêu Trường sẽ có thái độ thế nào?

Đối phương đã triển khai xong trận thế, ba kỵ mã từ từ phóng đến, đi đầu chính là Mộ Dung Thùy trang mạo tựa như ma thần, đầu bịt vòng thép, tóc xõa hai vai, hai bên tả hữu là thân đệ Mộ Dung Đức và con trai Mộ Dung Bửu, thẳng tới trước mặt Phù Kiên.

Ba người không chút dị dạng, theo lệ thường hướng về y thi lễ vua tôi.

Phù Kiên lòng kích động, run giọng nói: "Thượng tướng quân...".

Đám Khất Phục Quốc Nhân, Lữ Quang, Quyền Dực đều im lặng không nói, đợi Mộ Dung Thùy phản ứng.

Trong chiến dịch nam chinh lần này, duy chỉ có quân bản bộ của Diêu Trường và Mộ Dung Thùy hoàn toàn không tổn hại, Mộ Dung Thùy chịu hay không chịu tiếp tục trung thành với Phù Kiên, sẽ trực tiếp ảnh hưởng đến việc chúng tướng Hồ tộc tiếp tục ủng hộ y.

Mộ Dung Thùy nét mặt bình tĩnh, mắt nhìn về phía khói đen ngày một dày đặc trên bầu trời Biên Hoang Tập, chậm rãi nói: "Thỉnh Thiên Vương trước hết tha tội cho thần chậm trễ hộ giá, Biên Hoang Tập sợ đã thành tro tàn, không nên đi tới. Vì kế an toàn, xin Thiên Vương từ đây đi theo đường Tứ Thủy, trở về bắc tái hồi kinh sư, thần xin toàn lực chặn đường truy binh của Tạ Huyền, xem ra y không dám vượt quá Biên Hoang Tập".

Chúng nhân đều có cảm giác kỳ quái, nếu Mộ Dung Thùy thân ở Vân thành, cho dù đêm qua nghe được tin lập tức chạy tới, sớm nhất thì hoàng hôn ngày mai mới tới được nơi này, trừ phi hấn giấu quân đâu đó gần đây từ trước.

Hiện tại binh lực của Mộ Dung Thùy trước mắt ước chừng hai ngàn đến ba ngàn người, còn lại hơn hai vạn quân bản bộ của hắn đang ở đâu? Lúc này tình thế hung hiểm vi diệu, dù là Phù Kiên cũng không dám chắc chắn.

Mộ Dung Đức và Mộ Dung Bửu mặt mũi lạnh tanh, khiến người ta không biết đâu mà lường.

Phù Kiên hít sâu một hơi, nén kích động, trầm giọng nói: "Hiện đã có thượng tướng quân tới trợ giúp, chúng ta có thể thu thập tàn binh, trùng chinh đội ngũ, thừa lúc Tạ Huyền đắc thắng kiêu ngạo, quay lại phản kích, không chừng có thể phản bại thành thắng".

Nét mặt Mộ Dung Thùy lộ vẻ hơi cười, nhạt giọng nói: "Hiện tại bại cục đã thành, đường vận lương bị cắt, cho dù nhân mã trong tay thần nhiều gấp bội, giết được Tạ Huyền, vẫn khó qua được cửa quan Hạp Thạch, Phì Thủy. Nếu Hoàn Xung lại nghe tin xua quân tiến công, chúng ta khi đó đến cả cơ hội phản hồi bắc phương cũng mất. Thỉnh Thiên Vương lập tức khởi giá, chậm trễ e không kịp".

Phù Kiên thiếu chút nữa thì khóc gào lên trước mặt chúng nhân, cố nén bi phần trong lòng, lần này vốn phát động nam chinh để dương oai thiên hạ, nào ngờ thành ra đại bại chịu co đầu rút cổ, Mộ Dung Thùy lời nào cũng là sự thực, đành đáp ứng: "Việc ở đây về sau giao cho thượng tướng quân phụ trách, trẫm đợi thượng tướng quân ở Lạc Dương".

Mộ Dung Thùy chậm rãi nói nốt: "Thần còn một thỉnh cầu, vạn mong được Thiên Vương chuẩn cho".

Phù Kiên ngạc nhiên: "Thượng tướng quân có yêu cầu gì?".

Khất Phục Quốc Nhân mấy người liền cảm thấy hết sức không ổn, hiểu Mộ Dung Thùy sẽ không nói điều gì tốt đẹp. Bề ngoài Mộ Dung Thùy vẫn cung kính đối với Phù Kiên, nhưng những người tinh mắt đều thấy hắn đã hết hẳn sự tôn kính trước đây, nhất là Mộ Dung Đức và Mộ Dung Bửu lại càng thêm tệ, lộ rõ vẻ không còn coi Phù Kiên ra gì.

Mộ Dung Thùy bình tĩnh nói: "Quân ta nam chinh thất lợi, chư tộc ở biên cương phía bắc tất sẽ rục rịch làm loạn, thần nguyện mang quân bản bộ đi trước trấn an Nhung, Địch, thuận đường bái tế lăng mộ tổ tông".

Phù Kiên cảm thấy trái tim như tụt hẳn xuống, như thế khác nào thả hổ về núi, nếu để Mộ Dung Thùy dẫn quân mã bản bộ phản hồi căn cứ địa ở bắc cương, hắn còn chịu để mình điều khiển sao? Chỉ là trong tình thế trước mắt, y có thể nói "không" sao?

o0o

Yến Phi nghĩ đến Vinh Trí trước khi chết đã rất trân trọng mang Đan kiếp giao cho mình, khẳng định vật này không phải đồ bỏ, rất nhiều khả năng là vật yêu nữ Thanh Thị mong chiếm bằng được, nếu chàng mang ra nuốt đi, lại để ả nhìn thấy cái bình rỗng, chắc sẽ khiến ả tức đến chết.

Ngoài cái được vừa rồi, cái ý vị đầy thần bí khủng bố của Đan kiếp, thêm vào đề từ "Cát Hồng khắp chế" khiến Vinh Trí đến tận lúc lâm chung cũng vẫn không dám phục dụng, đương nhiên phải là thứ đan dược bá đạo cực độc, nếu không đã không có chữ "kiếp" trong danh tự.

Yến Phi chàng đối với chuyện sống chết không màng, như hiện nay lại đã không thể nào sau khi phục dụng còn có thêm tổn thất gì, quá lắm là có thể kết liễu kiếp sống tàn, tới địa phủ cùng mẫu thân tương hội.

Nghĩ đến đây, Yến Phi phấn khởi ý chí, dùng ý dẫn khí, cố gắng dẫn đạo luồng chân khí ấm nóng cực kỳ yếu ớt nhập vào kinh mạch của hữu thủ, hữu thủ lập tức khê rung động, đồng thời cả cánh tay đau đớn kịch liệt như thể bị dao đâm.

Chẳng biết có phải do đã có mục tiêu phấn đấu rõ ràng hay không, mà nhãn lực và tri giác đã dần dần tăng lên, có thể mơ hồ nhìn thấy cảnh vật.

Chính vào lúc này, từ phía ngôi chùa cổ ẩn ước có thanh âm truyền tới, tuy vẫn như từ phương trời xa thẳm truyền đến, nhưng từng chữ từng chữ đã có thể nghe thấy.

Một giọng nam hùng tráng cười lớn: "Nguyên là Tiêu Dao đế hậu giá lâm, chẳng trách nhân mã bên ta khó tránh được kiếp số".

Thanh âm của yêu nữ Thanh Thị lập tức hưởng ứng: "Khó khăn lắm mới được Giang giáo chủ ngàn dặm tới đây, nô gia tất phải tận tâm thị hầu".

Yến Phi rất ngạc nhiên, yêu nữ này lại không phải muội tử của Nhậm Dao, mà lại là "nguy hậu" của hắn, thật là nằm ngoài ý tưởng của người ta.

Người của Tiêu Dao giáo hành sự quỷ tà quái dị, khó lấy thường lý mà suy, tự mình thân bị hại, cũng là biết thì đã muộn.

Lúc này chàng đã dụng độn được đầu ngón tay, chứng minh kinh mạch vẫn chưa bị phá hoại triệt để, bất quá hàn độc vẫn đang tha hồ tăng trưởng hoành hành, đành chỉ biết dùng chút sức lực còn lại hoàn thành tâm nguyện duy nhất trước khi chết.

Tính cách chàng cực kỳ cô độc cứng rắn, không thềm nghe yêu đạo yêu nữ nói gì nữa, chuyên tâm nhất trí vào việc di động hữu thủ, thò tay vào trong bọc, động tác đơn giản này trong tình cảnh như vậy lại giống như trải qua trăm đời kiếp nạn mới làm xong.

Tuy chàng lập tâm không nghe, nhưng vẫn không ngăn được thanh âm của Giang Lăng Hư truyền vào tai: "Nghe nói gần đây đế hậu xảo thi diệu kế lấy được Thiên Tâm ngọc bội từ trong tay cha con An Thế Thanh, không biết có phải đế hậu vẫn mang theo bên mình hay không?".

Yến Phi mò thấy bình đồng mừng như bắt được vàng, nghe lời này liền minh bạch, chẳng trách Thái Ất giáo và Thiên Sư đạo lương phương nhân mã đều muốn kiếm An Thế Thanh, đều vì Thiên Tâm bội nguyên lai nằm trong tay lão ta, hiện tại phu phụ Nhậm Dao đã biết hết bí mật của Thiên, Địa, Nhân tam bội, nếu có thể giết chết Yến Phi và Lưu Dụ, coi như một mình nắm giữ bí mật.

Cha con An Thế Thanh cũng vì chuyện này mà tìm tới Biên Hoang Tập.

Trong đầu bất giác lại xuất hiện cặp mắt đẹp dễ sâu thăm, thống khổ trong thân thể đã giảm đi đôi chút. Cái bình nhỏ từ trong lòng bắt đầu thò ra ngoài.

Thanh âm của Thanh Thị duyên dáng cười: "Tin tức của Giang giáo chủ linh thông, có Thiên Tâm bội trên người người ta hay không, chỉ cần người bắt được nô gia, lục soát kỹ càng chẳng phải là biết rõ ràng hay sao?".

Ngôn ngữ lời nói của ả mang theo liên tưởng, đầy ý vị thâm tà, biểu thị lấy làm sung sướng bị đối phương mò mẫm trên thân thể, tràn trề dụ hoặc. Yến Phi biết ả đang muốn khêu gợi lòng hiếu sắc của Giang Lăng Hư để dễ dàng có thể thừa cơ lợi dụng.

Nào ngờ Giang Lăng Hư không trúng kế, cười nói: "Bớt nói lời thừa đi, người nghĩ Giang Lăng Hư ta là đứa trẻ lên ba hay sao? Cứ tìm trên xác người chẳng phải cũng thế hay sao?".

Thanh Thị cười yếu điệu: "Đã thế thì sao Giang giáo chủ lại còn hoa ngôn xảo ngữ, đừng nói nữa mà động thủ đi có hơn không?".

Câu này khiến Yến Phi trong lòng nghi hoặc, coi trước đó Giang Lăng Hư khí thế dồi non lấp bể, công kích xa đội, đại khai sát giới, trước mắt không có lý do gì không tức chiến tức quyết, một đòn đánh chết địch nhân.

Bàn tay chàng từ từ đưa đồng bình lên miệng, một cảm giác tê dại rã rời không chịu nổi bò lan khắp bàn tay phải, suýt nữa làm chàng bỏ cuộc, rồi cứ thế nhắm mắt chết đi.

Đương nhiên chàng không thể làm thế, bằng không chẳng hóa để cho nữ nhân lòng lang dạ sói kia chiếm đoạt bầu bối sao, bèn vận dụng ý chí vô thượng, cực nhọc kháng cự lại hàn độc đang gặm mòn tâm linh, quyết không nhượng bộ, thu gom chút tàn lực cương quyết đưa hữu thủ hướng vào miệng.

Giang Lăng Hư hừ lạnh nói: "Lại còn muốn vờ vĩnh hay sao, Man Diệu người sao còn chưa đứng dậy cho ta nhờ".

Lão nói như vậy Yến Phi lập tức hiểu rõ đúng là Man Diệu phu nhân sau khi phóng ra yên hoa tín hiệu bèn giả vờ hôn mê dẫn dụ Giang Lăng Hư, nhưng vẫn còn một nghi hoặc lớn, nếu hai người họ liên thủ ứng địch không sợ Giang Lăng Hư, vì sao lại để yên cho Giang Lăng Hư giết sạch giáo chúng bên mình?

Cách giải thích duy nhất là bọn họ không đủ tự tin, mà Nhậm Dao lại ở gần bên.

Một tràng cười êm ái có thể khiến bất kỳ nam nhân nào tiêu hồn thực cốt vang lên, chính là thanh âm líu lo ngọt ngào của Man Diệu phu nhân, vì đã thấy tư thế nằm quỵn rũ của thị, Yến Phi có thể hình dung trong đầu những cử chỉ hành động yêu mị của thị. Không kềm được lại kỳ quái làm sao mình đang trong tuyệt cảnh lửa thiêu nước ngập mà vẫn nghĩ đến những chuyện ấy, chính trong thời điểm này, chàng cảm giác hữu thủ bắt đầu hữu lực.

Yến Phi hết sức phấn chấn, lấy ngón cái cạy đi lớp xi bọc ngoài, dùng tận lực bật nắp đồng gắn trên miệng bình.

Lòng nghĩ thành công hay thất bại chính là lúc này.

Chàng tự mình biết mình, trong tình huống này muốn bật nắp bình chỉ có được hai ba phần thành công.

Kỳ tích phát sinh.

Đúng lúc chàng phá đi lớp xi niêm phong nắp bình, bình đồng đang lạnh lẽo hốt nhiên hóa thành nóng rực, đối với chàng lúc này mà nói, giống như trao cho người trong đông băng tuyết một nắm than hồng, dễ chịu không biết đến đâu mà kể.

Nhiệt lực tựa hồ không ngừng kịch liệt gia tăng, bên trong bình tựa hồ có một thứ lực lượng phát ra muốn làm bật tung nắp đây, cực kỳ quái dị.

Ba người trong chùa tuy vẫn đang đối thoại, nhưng không có tới nửa câu lọt vào tai chàng, toàn tâm dùng hai ngón tay giúp Đan kiếp trong bình cố sức tháo bỏ nắp bình.

"Bốc" một tiếng, nắp bình vọt lên cao, ngay sát cánh mũi chàng, tiếp đó một luồng nhiệt khí cường liệt đến mức nghẹt thở ập vào mặt.

Sự thực Yến Phi đã như ngọn đèn khô dầu, đầu dăm do dự, chẳng quản gì nữa dùng hết sức tàn đem Đan kiếp trong bình đổ ọc vào miệng.

"Keng!".

Bình đồng trước tiên rơi xuống ngực chàng, rồi văng xuống đất, đồng và đá va vào nhau phát ra âm thanh.

Âm thanh của Giang Lăng Hư quát lên: "Thì ra Nhậm giáo chủ giá lắm, chẳng trách hai người này có chỗ dựa không sợ hãi gì, thứ cho Giang mỗ không rảnh bồi tiếp".

Yến Phi thầm kêu lắm, tuy nhiên chẳng thể có phản ứng gì, chàng không cảm thấy có đan hoàn nào, chỉ có một luồng hỏa nhiệt trôi tuột vào miệng, rồi như có hàng trăm hàng ngàn cột lửa khuếch tán ra toàn thân, khắp người hàn nhiệt giao kích, cái cảm giác khó chịu này mà đem những thống khổ vừa rồi ra so sánh thực không đáng kể gì.

"Oanh!".

Nóng lạnh bốc cao cực điểm, thân thể tựa như núi lửa phụt lên đồng thời với băng tuyết đổ sụp, lập tức mất nổ đom đóm, chẳng biết sao lại không hôn mê, những luồng khí nóng lạnh lấy chàng làm trung tâm tổng ra ngoài như gió bão, cây cối xung quanh bật rễ, cái bình đồng nhỏ và nắp bình cũng bị cuốn ra xa.

Bỗng nhiên toàn thân khi hàn khi nhiệt, bất luận lửa thiêu hay giá buốt đều như muốn ngay lập tức đẩy chàng vào tình trạng tê liệt.

Một khắc sau, Yến Phi mới phát giác đã từ dưới đất bắn vọt lên, thân thể chàng không chịu để ý chí kiểm soát, rú lên một tiếng, ngay tức khắc vọt chạy cuồng dại, giống như đã phát điên.

Phút chốc đã chạy xa tít tắp, so với ngựa phi còn nhanh hơn.

- o O o -